

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANYAL

Calonge	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00
Número solt: 20 céntims	

P E R I Ó D I C I N D E P E N D E N T

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 12-1.er-Teléfono 6
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

ATENCIO ??

Gran succés ~ Espatarrant concurs

Una munió de premis de gran vàlua per ambdos sexes?

A tots eis que llegeixin ben clarament sense equivocar-se en el termini de quatre segons la sexteta castellana que segueix, se'ls obsequiarà amb un luxós automòvil, marca «Egnolac-ed-uev-al» de 80 cavalls, model 1975. Va plegat dins una capseta que cap a la butxaca i al destapar-la queda de tamany natural.

Hombre pequeñito
gasta poca capa.

El que poca capa gasta

poca capa paga.

Yo que poca capa gasté,
poca capa pagué

UN SEGON CONCURS TAN INTERESSANT COM EL PRIMER

Consisteix aquest en llegir amb la velocitat que es fa correntment i sense entrabancar-se gens ni mica, la poesia que va a continuació:

LAVANRAC

Asserp es-menod snoyim ih-meugis
llabert led semsix sle messerdne
atsef anob ed snroj ne startne mos
atset artson inoroc anep pac
llab i icillub, setlom setemorb.

Sedatnac ses bma anitnaidutse'l aj
tnelav ed amina srerrac sle
sedanot sertson ed ób droca'l bma
sedassapmoca selllair i selcsix
tnemanob aid le assap tnevoj le.

Snam sel tnemargela son-tnanod
anadras narg al meraf stagelp stot
snamuh sle stot nebac ih euq açnad
snarg ed in scix ed òicnitsid snes
analatac tneg on moc nós is tnat.

Aiv tnef nav sedaçnarepse setot
sèmorp ed acsub ne selleznod
aid led airgela'l tnatiforpa
aiug al tutnevoj anob al ed i
sém iam anrot on euq jial atseuqa.

Seiorgela i setefsitas sém sertla
òdamia nos bma tecarb ed nav
seioj sedau erp sém sel moc nexieull le
seiofoc tlom i seneres tnarepse
ótep remirp led seicirac sel.

Eruiv led airgela'l ed tniudag tot
tnednelpse iuva artsom sne's lavanrac
eruir la sap, arerne pac-ed-slam
eruill atur artson ais euq melov
tnev le, tningurb, iapse'l a euq laugi.

Als favorecuts se'ls obsequiarà de la següent manera:

Al senyors.—Una esplèndida moto-cicleta sense rodes ni frens, que arriba a aconseguir velocitats que oscil·len entre 150 i 151 quilòmetres per cada deu minuts. Són de la mateixa marca dels autos citats més amunt.

Per a les senyores.—Una enginyosa màquina talladora-cusidora. Solament ha de posar-se la roba sobre la plataforma i ella mateixa, per mitjà d'un dispositiu especial, es pren el teixit i en un tres i no res surt feta la prenda a satisfacció del qui l'ha guiada. Per aquest senzill procediment, el mateix obtindreu uns flamants calçotets que una temptadora combinació. Tan sols cal fer ús d'un mando a l'istil dels de la ràdio per obtenir la peça que més us convingui.

Llegidors tots, de LA VEU DE CALONGE, no deixeu passar aquesta oportunitat per a fer-vos amb un bon regal!

Recordeu que no fem com d'altres diaris i revistes que solament ofereixen un reduït nombre de premis. LA VEU DE CALONGE, a tots els encertadors, un premi. Oportunament citarem local, dia i hora on se celebrarà aquest certàmen que en direm «de la llengua llesta».

Nota.—No fem cap excepció respecte als tartamuts. Això vol dir que també hi poden prendre part.

Altra.—No s'admetran reclamacions a l'hora de repartiment dels premis. Si algun d'aquest surt defectuós, cosa molt probable, per trobar-se tots en una pila davant la impossibilitat de tenir-los ordenats per la gran quantitat existent.

Dia de reunió en nostra Redacció

M'estava per casa tot xiulant «Doña Mariquita», la placa de quina cançó fa tres anys que ens fa escoltar mal no volguem, l'operador del cinema Fontova tots els diumenges abans i enmig de la projecció de les pel·lícules i que tothom ja se la sap de memòria. Bé, com deia, m'estava xiulant «Doña Mariquita» i era al començament de la tarda, quan vaig sentir un soroll de remenament de gàbies i cridòria de gallines i pollastres prop de casa. Què serà aquest enrenou? Surto el cap al carrer i m'entero que era en Francisquet que tornava del mercat de La Bisbal. Carat! me dic jo. Tens raó que avui és divendres. I com si em despertessin d'una sotragada, me'n corro vers el candelari, vull dir el calendari, per fixar-me quants ne tenim del mes. Miro, dia tants; carat! dia de reunió en nostra Redacció. Ja no me'n recordava. Si no hagués estat per la cridòria de l'aviram, potser m'hauria passat per alt. Bé, bé; i per no distreure-m'en, m'en corro a buscar el tovalió i hi faig un nús doble que vol dir: A les nou del vespre, a la Redacció. I com qui es treu un pes del damunt, torno a xiular una cançó, però aquesta vegada no «Doña Mariquita», sinó «Mercedes», una altra placa que sol seguir a aquella en l'audició que ens donen al Fontova totes les festes.

Acabo de sopar. Miro el rellotge i falten tres minuts per les nou. Carat! m'haig d'apressurar que no fes tard, i surto per agafar un traivia i ja havia passat i per esperar l'altre potser m'hauria sortit barba i agafo un taxi i dic al xòfer: Pl. República, 12, i al cap de pocs moments soc en front la Redacció. Baixo del taxi. Quant val?—Tant—Aquí va i sense propina. M'entro a l'escala, no hi ha la portera, volia pujar a l'ascensor, però m'en desdic; per pujar al primer pis, i no hi ha entressol, no paga la pena i m'enfilo pels esgraons. Ja soc dalt. Polso el timbre i tot seguit compareix el «botones», obra la porta i reverenciosament diu:

—Bona nit tingui, senyor.

—Bona nit. Ja hi són tots els ximples?

No, senyor. Vostè és el primer.

—Està bé, gràcies.

—Per servir-lo.

—Ah sí? Doncs, dona'm un cigar.

—No en tinc, senyor.

—Ah no? Doncs baixa a l'estanc a buscar-me un paquet de setanta. (Avui fumarem bó).

—Està bé. (I el «botones» no es mou).

—Què fas aquí? Què esperes?

—Els setanta cèntims, senyor.

—Bé; doncs no hi vagis. Ja fumaré quan els altres siguin aquí.

—Què vol esperar se al rebedor o vol entrar a la sala de reunions?

—Calla i no m'amoïnís. Té l'abric i el capell. Penja'ls bé, que l'altre dia els vaig trobar que dormien sobre els rajols.

Ja soc dins la sala de reunions i m'assento al meu lloc habitual, el destinat a mi, que és el que ve després de l'altra i abans del que ve després, un xic més cap a la dreta dels que donen a l'esquerra... i s'hi està bé. Passo un ratet bastant anguniós, puix tinc ganes de fumar i estic sol. Però el cor se m'aixampla quan sento obrir la porta. Un enraonament, fregadís de sabates sobre el mosaic, unes estosesgades i compareixen Director, Cap de Redacció, Administrador i algun Redactor, tots a la vegada. Es veu que llurs rellotges funcionen d'acord.

—Bona nit, senyor Armand Jaleo; vostè més puntual que tots.

—Bona nit tinguin. Oh mirin, jo creia que faria tard, però a l'ésser aquí ja m'ho ha dit el «botones» que jo era el primer.

—Ola senyor Clarió, ja veig que avui no ha fet campana.

—Procuraré no fer-ne més.

—I vostè senyor Ferrand Vigia, no sent mai fred al cap?

Estem fent encara les salutacions de rigor, quan sentim, plam! plam! damunt la taula. El senyor Director recomana silenci i tots al seu lloc i obra la reunió amb aquestes paraules:

—El Secretari passarà llista.

—Oh, és que no ha vingut—(interrompo jo).

—Bé; doncs, ho faré jo.

Un cop s'ha complert aquesta

missió, es nomenen els senyors que hi manquen. S'acorda passar-los-hi un avís perquè s'enterin de qu'ens hem reunit.

El senyor Director demana originals:

—Senyor Ferrand Vigia, què porta vostè?

—El Ponorama.

—I vostè?

—Jo res.

—I el senyor Tirs?

—Jo, poca cosa. (I es treu un feix de papers).

—I el senyor X?

—Lo d'En Cisco i la Pona.

—Com diu?

—Lo-d'En-Cis-co-i-la-Po-na.

—Ahl ja entenc. I vostè, Sr. Armand Jaleo?

—Jo, ja veurà; de portar no porto res, però li prometo que faré quelcom que estarà llest demà i ja li portaré.

—Bé, però que no sigui com lo del nombre del mes de Gener. I referint-me a aquell seu article, proposo als reunits posar-li com a càstig pel seu atreviment, escriure cent vegades el contingut d'aquell nombre de LA VEU DE CALONGE.

—Ai Sr. Clarió, vull dir Sr. Director! Perdoni'm, no hi tornaré més! Que no volia pas fer-ho! (i em vaig posar a plorar sanglotant).

Naturalment, com era d'esperar, en veure tots aquell quadre sentimental, les llàgrimes els hi rodolaren galta avall, el Sr. Cap de Redacció va tenir d'aixugar-se les ulleres! com jo, van mocar-se quasi tots i veient el meu penediment van indultar-me de tot càstig.

Al cap d'una estona i ja refet de l'esglai, vaig apropar-me, tot dissimulant, al Sr. Tirs que feia rato que estava fent una plàtica de les seves, i aprofitant un moment de pausa que va fer i abans no tornés a reemprendre la xerrameca, tot baixet li demano un cigar.

—No el puc complaure. No fumo.

—Llàstima, ja veig que no podré fumar.

I el fill d'aquell altre senyor, comprenent el que em passava, molt amablement (no sé si per compassió) m'en va oferir un.

—Gràcies, jove. I escolti: Ja porta alguna cosa avui?

—El mateix de l'altre dia.

EN CISCO I LA PONA

Al començar aquest reportatge, ens trobem en que el Cisco i la Pona ja l'estan fent petar des de molt rato. Avui ens evitarem les molèsties de presentació que són tan corrents en aquests casos.

I ara posem atenció en la Pona que és la que té la paraula, cosa molt estranya en ella, si es té en compte que gairebé no diu mai res.

—Doncs si; hi ha molts dies que es troba malalta. Però ara ja està més bé. Ahir vespre tan sols tenia 45 graus de febre.

—Com? Què ja saps el que dius, Pona?

—Si home, que ho sé. El metge m'ho va dir. El vaig trobar quan anava de compres i jo que li pre-

—Ah, ja! Res! Gràcies.

I tot seguit el Sr. Cap de Redacció va prendre els originals per fer-hi les respectives esmenes. Al cap d'una estoneta em fixo que el referit senyor fa un sospir profund i s'aixuga la suor que li devallava front avall. Aquells papers semblaven unes solfes; no hi havia paraula que no fos retocada. (Jo vaig pensar que alló volia dir que no ho fèiem gaire bé.)

—Companys, no teniu compassió. No veieu com me feu suar?

El Sr. Tirs agafa un periòdic vell i li fa vent. Jo m'hi apropo i li dic: —Vol que l'ajudi?—i me n'adono que ja estava llest.

Després de breus moments el Sr. Director recomana a tots bon comportament i sobre tot recollir forces noves per poder omplenar la secció de *Ressons*, puix s'apropa el dia de la publicació, i tot seguit aixeca la reunió.

Si no fos que jo he plorat un xic, tot lo altre ha anat bé. Hi ha hagut ordre i s'ha treballat força i jo he pogut fer un cigarret, que Déu ni dó.

Són les 12 i 3 minuts i ens trobem tota la colla al carrer contemplant les estrelles. Està serè. Demà potser farà bon dia.

Ens acomiadem—Bona nit—Bona nit i fins un altre divendres.

ARMAND JALEO

gunto—«I la Tresona?—I ell que em fa—Un xiquet més bé. Tant sols té 37 i 8». Però com que sé sumar, fixa't si no fan 45.

—Bueno, i d'endevinalles com estem. Es que fa molt rato que has arribat i encara no has donat senyals de vida per aquest cantó.

—Ui! Quina pressa porta el reiet de casa.

No és pressa per mi. Es que allavors se't fa tard desseguida.

—Ai si, tens raó. A veure si saps qui són aquests dos colomets.

En la taquilla un xicot presoner d'embans de fusta.

molt rialler sempre el veureu;

més si amb atenció us fixeu

quan entre les fustes es troba,

la màxima atenció posa

en la de *faig*, com hi ha neu.

—Ui, ui, ui quin embolic! Em podries dir-me tan sols....

—No res. Ni mitja paraula. Barrina.

—Saps Pona, que el dimarts passat tinguérem festa de la bona? Fins orquestra de fora i tot.

—Si; així m'ho van contar.

—Va ésser molt lluida. Al matí, sardanes. A la tarda, concert a la plaça. Oh! Va passar una cosa molt xocant a la plaça. Veuràs. Tota estava plena de gent. Els músics preparats amb llurs instruments i el director ja fent la senyal per començar, quant tot d'una, aquest es posa a cridar—¡Alto, alto!. No podem tocar aquí—I era veritat. Allà, en un pal de conducció d'energia elèctrica s'hi llegia amb un caràcter de lletra molt clar: «No tocar. Peligro de muerte.»

I que, no portes altres endevinalles?

—Que si en porto? Ja en tindràs per fer-te passar les cabòries, si es que en tens. Va la segona.

Un jove rós amb palica

que en un mas gran fa estada,

xicotà que amb llet trafica

d'altre mas se n'ha triada,

n'és bona, llesta i endreçada,

sembla que al mirar suplica.

Noia, noia. Cada dia ho compliques més.

Cisco, no siguis careto mira que aixó ho sap tothom que sens ser-ho, majordom l'hi diuen a un tal Niceto.

Pel que's veu, si res no es canvia esdevindrà gran devot d'una simpàtica Maria que és de vella església filla i bondadosa ans que tot.

—Pona, tot el que vulguis menys malparlar-me. Que no saps el significat de la paraula «careto»?

—Si que el sé. Però no t'enfadaràs per aixó, oi?

—Es que careto vol dir animal.

—Si no pots ofendre't, home.

—Que vols dir que ho soc?

—No és aixó. Que no t'has fixat que estem en plé Carnaval?

—I vols dir que per Carn estoltes tot si val. Aixó ja són raons que no porten raons.

—Saps que l'Armand Jaleo ha pujat d'estat?

—No en sabia una paraula.

—Si noi, fins ha posat criat. Per cert que és bastant llonsa.

—Qui, en Jaleo?

—No home. El criat. Figura't que no fa molts dies es presentà a casa seva un senyor interessant-se per parlar amb ell.

—Amb qui, amb el criat?

—No. Amb en Jaleo. Aquest al dir-li si era un negre el que el demanava l'hi contestà. No ho sé. No l'hi he preguntat.

—Si que ho és d'enza. Es porta l'oli. S'han acabat les endevinalles?

No encara. Tingues paciència Pren nota d'aquesta altra.

D'una Pilar aixerida

se'n conta amb raó patent,

que un elegant pretendent

el seu amorós cor en crida.

Del sacrifici no en pren mida

tant si el temps es bó com no,

ell no falla i amb passió

porta esperança, que es vida.

—Aquesta Pilar es....

—Ni una paraula. Tens d'endevinar-les ben sol.

—Ai que patirem, Pona.

—Saps qui ha de patir? La Sinforosa de cân Burrianta. Figura't que el seu marit sortí de viatge no fa molts dies, i a l'endemà rebé una carta que deia així.—I traient-se de la butxaca, va dient. Me la vaig apuntar per llegirte-la. Escolta:

REFORMES

«Volguda Sinforosa: Desitjaria que al rebre «etc, etc; aixó no interessa. Aquí, aquí. Envia'm pel mitjà més ràpid les teves sabates. Te dic *les teves sabates* perquè si et digués *les meves sabates*, que són les que em fan falta, tú al llegir *les meves sabates* m'enviaries les *teves*, que no em servirien per res, i aixís demanant-te les *teves*, com tu llegiràs les *teves sabates*, m'enviaràs les *meves*.

El teu marit, que ho és,
Toribi Burrianta.

—Si que la pobre, la planyo.

—A veure si trobes aquesta:

Pepeta l'hi diuen a n'ella
ell amb carbó trafica
sembla que de mica en mica
faran el niu la parella,
si l'auto no s'els estrella
ni cap enredo s'hi afica.

—Pona, avui ja començo a tenir-ne el cap ben ple. Més val que ple-guem.

—Si encara n'hi ha d'altres. Ves apuntant:

Diu que un jove cistells fa
i jo crec que també coves,
de molt caminadò en don proves
ja que's veu molt transità
Ho demostra força clar
que de llet sempre en viuria,
el fet que una lleteria
em sembla que vulguí muntar.

—Prou, Pona; prou. No em vinguís amb més enredos.

—Però si encara no he acabat.

—Et dic que ja n'hi ha prou avui. Per altra part, tindràs d'entornar-te'n la mercaderia.

—Que vols dir que ja és tard?

—Si escoltes bé, em sembla que sentiràs dotze hores que es corren una darrera l'altra.

—Que va de debó, Cisco? Perquè no m'avisaves més aviat? Ai pobre de mí! Tants recados que tinc a fer! Adéu i a reveure.

—Records a tots, Pona. X.

El meu pare està molt disgustat, perquè el dia del seu sant li regalaren un rellotge i no el pot portar. I això que val més de cinquanta duros!

—I perquè no pot portar-lo?

—Home, no pot portar-lo perquè és de paret.

Ciudadans de pata rauxal
(Perdoneu-me l'expressió)
Aviat vindrà de Xauxa
Del progrés la gran disbauxa
Per el poble i la nació.

Puix no fa un segle cabal
Que els homes portaven cua,
I calces amb davantal.
Ni coneixia el «xaval»
Plomes de metall amb pua.

Lluquets i pedra foguera
Un paper blanc per cristall,
Els gipons amb llucatera,
I geperuts pel treball,
Com mules de carrera.

Aquell pobre mestre Tites
Amb la jupa ja passada,
Tenia poques visites
I mesades molt petites
D'aquella il·lustre mainada.

Arreglant les plomes d'oca
Amb ciència i paciència poca
Preguntava les lliçons:

I el que era menys tanoca
Feia lletres com ciurons.
Més la immensa majoria
D'aquell poble i veïns
Es quedava en la masia
I amb afany s'entretenia
En guardar xais i garrins.

El nunci un jorn pregonava
Que el batlle a tothom manava
Arreglar bé les canals
Per veure si encarrilava
Aquelles aigües *curdials*.

Prou tenien les mans fortes
Més no feien cap progrés
I resultaven mans mortes.
Sota els rajols dels cellers
Amagaven els diners.

Qui tenia algun parent
En país o lloc estrany
Ja podia estar content
Si tenia al cap de l'any
Una carta o document.

No hi havia carreteres
Ni ningú feia maneres
De gastar-hi cap pesseta.
Per anar als camps o eres
Hi havia bous i carreta.

En aquell temps atrassat
No es tractava amb l'advocat
Testimonis ni escriptures.
No hi havia més figures
Que el barber, batlle i curat.
Fins els rics de més cabals
Sols per les festes anyals

Treien els vestits de bodes
I no canviant mai les modes
No es gastaven gaires rals.

Llavors era cosa estranya

I penosa el viatjar
No es podia imaginar
El que vivia a muntanya
Com estava fet el mar.

En la primera ocasió
Que el tren vingué a Mataró
Un home curt de gambals
Digué: ja ho veig ¡si senyor!
Van a dintre els animals.

¡Oh temps de la llauna i farro
Dels llucquets i llumeneres!
No eren gaire forts de narro
Ni tenien pas maneres
De curar-vos un catarro.

De nostra rutina eterna
Només queda la taberna.
El demés passa al museu;
La nostra virtut interna
S'ha oblidat per tot arreu

Negra estada la del món!
De vida tan pobre i trista
Fins parlar-ne me confon.
L'ullera de llarga-vista
Era posar la mà al front.

Novell poble! no l'imitis
Que avui la ciència a tots entra
El mal de canyó és bronquitis
I el que erà mal de ventre
Avui és gastro-*enteritis*.

D'aquell temps de la picó
Ja s'afluïxen les cadenes
I ja ve la redempció.

Moriran totes les penes.

Que ja bull l'enteniment
I el treballador impacient
Mira lluny i s'emancipa
Per mirar d'omplir la tripa
I llençar l'or i l'argent.

Passarà la *vida perra*

No es tindrà temor de guerra
Més tothom serà soldat

Que és un luxe que desterra
La migranya del veïnat.

Ja la civilització
Avui té mires més altes
I treballa pel turró.

La Pàtria... són bones galtes
I molt d'or en el sarró.

En els temps degenerats

Treballaven subjectats
Per un plat de cols i sopes.

Demà, lliures, il·lustrats,
Serà l'home un rei de copes.

I per això sols s'apura
Per matar-se la tortura
I lograr ses il·lusions
I tant parla de cul... tura
Que li surt pels pantalons.

Avant, doncs! la llança en ristre
L'hortelà serà ministre
Igualtat davant la llei
Que està inscrit en el registre
Tan persona com el rei.

Guarden sempre amunt i avall
Els civils les carreteres
Més no ens donguin grant treball
Puix tothom troba maneres
De lograr honra i metall.

Avui les ciències novelles
Exploren llum i caliu
Fins al cel hi ha més estrelles
I en terra les costelles
Corren ja de viu en viu.

Combinant les vibracions
Del sol i la tramuntana
Canviarem les estacions
I les brusques variacions
Sempre que'ns donarà gana.

Amb els globus i aeroplans
Volaran els ciutadans
Per lograr més meravelles
No busquem arribar al pol
Que hem d'examinar el sol
I els secrets de les estrelles.

Passaran d'aquest desterro
Trens elèctrics i fil-ferro
Automòvils i vapors
Perquè tot això és matèria
I volem cosa més sèria
Altres llums i resplandors

I esperant, sentats la nostra
Pujarà la terra al sostre
Baixarà el cel aquí baix
Diputats pesaran figures
I els diners de les botigues
No tindran més que un calaix.

Advocats faran sabates
Generals vendran patates
Seran metges matalots
I els peons i cirabotes
Examinaran les netes
Dels astròlegs i pilots.

Llavors passarà a l'història
De tants frares la memòria
Que és el nostre crudel rosec
Posarem filantropilla
Nova religió que brilla
A l'infern del nostre gec.

I el dia que un savi trobi
La vacuna del microbi
Que ens condemna a trista mort
Després de tan llarga lluita

CARNAVAL I BULLANGUES

Boom...! Boom...! Boooooom...! Tara-
rí...! tarí... tarí!

Ja ha arribat el Carnaval
tot seriós i preocupat
per buidar-nos, adalerat
son fardo tradicional.

Diu que tindrem ballades a totes
hores, disfresses per tots el mals
gustos i oradors a tot arreu. Els
establiments de begudes obsequia-
ran a llurs clients amb licors de les
millors marques (sempre pagant i
barrejats amb aigua neta), però fent
sempre l'honor amb tota llibertat.

Per quants, provant begudes, per-
din el món de veure, hi haurà un
servei especial de conducció al dor-
mitori, per reposar de la GRIP.

L'INSTITUT local de Necessitats
Ciutadanes té fixat en el HALL de
són estatge social, Avinguda del
Castell, amb direcció al Portal dels
jardins del Sr. F. Vilar, un xic més
cap a la dreta amb cert número per
ser Palau històric, on hi trobareu
els Programes dels tres dies de bu-
llanga Carnestolenca.

Pel dissabte dia 2 a les 8 del ves-
pre, la Banda de bombos, fiscorns,
trombons i cornetins (instruments
reservats de la Reconquesta en les
muntanyes de Covadonga) posaran
en tensió totes les fibres dels cer-
vells molt endormiscats vilatants.

Al mateix temps en molts locals
es faran Remenats i Tocs abundo-
sament.

Al fi es girarà la truita
I vindrà la nostra sort.
Llavors sí que serà lliure
El morí o deixà de viure
Que amb una sola injecció
Podrà sempre estar en vaga
I burlar-se de la paga
El que es morí de debò

Aquesta il·lusió tan grata
Que entre el poble avui esclata
És el quit del món modern

El diumenge, primer dia, a la
tarda, dit Institut tindrà una gran
parada de llibres a la Plaça de la
República amb la nova edició cor-
retgida i augmentada de la gran
obra «Músics i Música Calongina»
desde dels temps remots als nostres
dies. Dita obra conta des de l'èpo-
ca que en «Jaume Cego» amb son
violí feia ball a l'era de cân «Sicars»
passant pels llorejats mestres «Cos-
ta», «Jovenet», «Felip», «Pepus»,
«Met tendre», «Patuscas», «Rafel»,
«Gumà pare» i «Gumà fill»; i els
instrumentistes «Brunet», contra-
baix que runyí com un tocino en
moments de traspàs; «Joanet Vila»,
«Pere Feliu» i «Fàbregues», clari-
nets famosos; «Burja» i «Joan Gu-
mà», fiscorns d'empenta; tinguent
per cornetins en «Pepet Suñé» i en
«Peret Lel». De no haver sigut per
defecte físic, puix era molt curt de
vista, hauria sigut una gran batuta,
com fou un distingit violinista, el
«Ceguet Molla».

Més als nostres dies tenim en
«Marcelino», professor de trombón,
fiscorn, violí, fluvíol i tamborino,
una vertadera enciclopèdia musical.

Serà una obra que representarà
un gran èxit de venda.

El propi Institut pensa sol·licitar,
per aquests dies el concurs d'uns
coneguts especialistes, a l'objecte de
donar a conèixer un molt pràctic
remei per la prevenció i cura de la
Mandra com epidèmia, siguent aquest

Si la humanitat va nua
S'unirà el cap amb la cua
Serà el món un nou Edén

Amb idees tan discretes
Baixaran del cel desfetes
Les riqueses i els pinyons
I l'orient de mitja lluna
Signaran tots a la una
El final de les nacions.

QUARTETES SOLTES

Peripècies d'un ball de màscares explicades per un que hi era

Vaig arribar a la sala al punt de començar i per no estar dret no vaig tenir altre recurs que seure'm. Allà dalt amb l'orquestra s'hi feia un xic de brometa i la gent que entrava veient que els que eren a dins miraven i reien, també es posaven a mirar-los i a riure. A mi no em feia allò cap gràcia, però per no quedar sol vaig provar de riure i em va sortir bé. Com no tenia de fer un esforç si estàvem en Carnaval, la festa de la gresca i bon humor? D'humor en tenia molt poc; però quan més encantat estava, un taló d'aquells tan punxaguts posat amb no massa respectuositat sobre un dels meus peus (no recordo quin, perquè als pocs moments els dos es queixaven del mateix mal) va acabar amb el poc que em quedava.

Ara comença un vals.—Ja hi som pel mig. Escolta mascareta: Per fi, vols dir-me qui ets? No vols dir-m'ho, però jo endevino darrera el teu antifaç una careta encisadora formant conjunt amb aquests ulls tan dolços que veig brillar... ¡Aí! ¡Grandíssim animal i burro! (aquí

un senzill preparat a base de bitxu de pinyò refregat en una certa extremitat del cós humà. El resultat no falla.

També es disposa d'un altre ingredient de resultats sorprenents per embellir i adreçar el cos dels qui no vagin drets. Es comença per fer unes pessigolles a l'esquena amb polvos de «picapica» i si això no és suficient se sotment a fer-li passar pel damunt d'ell un petit camió de 8 tones. Remei segur.

Calongins, oprofiten aquests dies per passar-los com poguen.

TIRS

ve el segon esclafament de peus) la frase si bé es mira no es gaire de bon tó, però el tercer ull de poll del dit quart del peu segon no s'escolta d'educacions ni de regles d'urbanitat. Amb tot això no cal amoïnar-se—dic jo—entre empentes i tomballons, cal arribar al final.

Ja s'ha acabat; respirem. Una bola de neu perduda, que dic perduda! volia dir trobada pel meu ull, m'ha deixat d'allò més parat; sort que em torna al moviment una forta empenta d'una colla de màscares que passen saltant i em llencen sobre la falda d'una joveneta. Unes bofetades posades amb molt cuidat després d'una galta a l'altra, donen fi a l'escena al mateix temps que unes sàvies advertències m'assabenten que no és allò un camp d'aviació.

Haig de plorar? de cap maneral Però al provar a riure, ¡bombal sento que em criden a cau d'orella. Em giro i trobo un amic que diu: Escolta, si volguessis fer-me la mercè de deixar-me cinc pessetes que he perdut el moneder i...

Prou! l'interrompo jo. Vols callar! per un amic això i molt més—dic—al mateix temps que em fico la mà a la butxaca de l'armilla.

Diable! Quina pega; mira noi he perdut la cartera; em sap molt greu no poguer fer-te un favor, però mira perquè vegis, diumenge que ve si els necessites m'ho dius, que si en porto que no em facin falta o no els perdi com avui, potser te'ls deixaré. No marxa gaire content, però majors esperances no puc donar-los hi.

Ara estic cargolant una maçurca de les més repicades; no ens queda ni un punt i tot hauria anat bé a no

ser un ballador massa entusiasmats que al passar frega la mà per sobre els ulls d'ella, resultant de l'encontre una cosa sombrejada de molta semblança amb un núvol en dia de tempesta.

La gent va desfilant, s'ha acabat la gresca i tothom demana el llit; ens hem quedat una colla dins al saló comentant les nostres trifugues. M'he divertit estupendament salta un; jo he disfrutat en estrem diu un altre, ¡i jo, i jo, i jo... ¡i jo també! per no ser menys he afegit tot posant-me la mà a la galta; d'aquesta al ull; no m'he l'he passada als peus, però enlloc d'això se m'ha captat un sospir. I amb motiu!

¡Ditxós ball de màscares!

CLARIÓ

—Home, ja podia posar al seu balcó uns visillos més espessos. Aquesta nit l'he vist a vostè quan feia petons a la seva dona.

—Caramba, no faci bromes, he? Que aquesta nit jo em trobava fora de casa.

—Pare i fill van de cacera i el pare entrega al seu fill una escopeta d'aquelles antigues que es carreguen per la boca, plena de metralla.

—Té, i quan vegis alguna peça aprop, dispara sense por.

Passat un bon rato, el noi veu una volada de perdius i posant-se l'escopeta a la cara, dispara, caient immediatament d'espatlles en mig d'una gran fumarola.

El pare—des de lluny.—Qué? N'han caigut forces?

El fill—amb veu de llàstima.—De baix, totes! De dalt, un ullal!

L'Agapito arriba al Club amb un ull fet una llàstima.

—Què et passa?—pregunten els seus amics.

Res. Que acabo de trobar-me amb l'Enric que torna del seu viatge de bodes.

—I qué?

—Si, que jo li havia recomanat molt que es casés.

Ultima hora

Aquest any es presenta un Carnaval amb un esplendor mai vist en lloc del món.

El primer dia al matí no es farà RES. A la tarda NO hi haurà sardanes a la Plaça de la República, tocades per «La Principal de Calonge», ballades per tot el poble amb l'afluència de nombrosíssimes màscares i al final «corrandes» i «americanes».

Al vespre NO sortirà la gran «passada» amb blandons encesos i donzelles disfressades marxant al só de «L'airet de la matinada» amb bombo, platerets i seguici de tot el poble.

El segon dia, al matí, el mateix del dia anterior, per tal de variar un xic. A la tarda NO sortirà la cèlebre «Estudiantina» composta d'un centenar de cantaires entre mascles i femelles, que sempre ha sigut l'ànima del nostre Carnaval floreixent. La música es compondrà d'una *Introduzione* que per trobar-se indisposat no ha pogut fer el cèlebre Wagner, seguida d'un vals de Straus, que no l'ha fet. La lletra la va fer en «PUPAS» abans de morir.

Igual que el dia anterior, a la Plaça NO es tocaran sardanes a fi de què hi hagi divertiment per tothom.

A la nit NO hi haurà una gran competència de grans «Passades». Sobretot la que sortirà del «Foment Agrícola Industrial, diu que és una cosa que no s'ha vist mai... ni es veurà.

Diu que hi ha baix a la riera, preparats per aquests dies, 200.000 quilos de paperets, 161.327 boles de neu i 5 serpentines. Ja veieu quina bullanga es prepara.

L'últim dia a les 12 del matí NO sortirà el celebèrrim, típic i tradicional «Cerca-vila» amb menys de 60 parelles que NO recorriran el poble amb la gran gatzara i ballant el cotrapàs amenitzat per un orquestra que va existir 40 ó 60 anys enrera.

Totes les cases NO es preparen per fer les grans pasterades de bunyols i espolsar les ampolles de vi bó.

Visca la PEPAl que'ns petarà gras.

RESSONS

Ens plau donar amb tota sinceritat la més franca enhorabona al senyor Joan Ivars, mestre d'aquesta vila i company nostre de redacció, per haver esdevingut pare d'una xamosa nena.

Vida venturosa desitgem a la novínguda.

Igualment ens plau felicitar al nostre amic En Pere Gómez, autor dels dies d'una formosa nena que acaba de venir al món.

Llarga ventura desitgem a la novella.

Dies enrera, ens sorprengué la nova de què uns lladregots, valent-se de l'absència dels habitants de la masia nomenada «Molí més amunt» entaren en ella, robant unes joies i altres objectes.

La guàrdia civil, recelant de dos individus del nostre terme els detingué, posant-los més endavant en llibertat per falta per proves.

A l'hora de sortir aquest número, el nostre amic En Lluís Viñals, haurà contret enllaç matrimonial amb la senyoreta Na Lluïsa Plaja. Rebin els nous consorts, la nostra felicitació, desitjant-los'hi llarga lluna de mel.

Un dels dies del passat mes, en una pallissa de la seva casa, posà fi a la seva vida En Josep Basart, pensant-se d'una corda. Nostre condol a sa vídua i fills.

Detalls dels festeigs que s'han celebrat al Casino, durant els diumenges abans de Carnaval: Primer, Ball del Fanalet; segon, De la Bomba; tercer, Del ninot i mitja postal; quart,

Veritat que en sabem enguany de divertir-nos?

Doncs, qui hi vulgui ser, que vingui i jo li prometo que quedarà ben lluit.

ARMAND JALEO

Ball femení; i cinqué, De màscares. En conjunt, resultaren força lluits.

Enguany, la Comissió Adornista del Casino, ens ha donat prova del seu bon gust. Ofereix el local adornat del mateix, un aspecte veritablement interessant.

Poden donar-se els autors per ben compensats.

El dia 2 de Febrer, a l'entrada de la vila, tres joves palamosins que muntaven una sola bicicleta, tingueren la desgràcia de caure d'ella, produint-se certes ferides. Foren assistits de primera intenció en la farmàcia Relat pel Doctor Barri.

L. R.

En una redacció de província es va rebre, fa anys, un telegrama de Madrid, en aquests termes, sobre l'adquisició del periòdic «El Globo» «Romanones comprado «Globo» Dirigiralo Francos Rodriguez.»

El redactor encarregat de l'informació telegràfica va traduirlo de la següent manera:

«El Conde de Romanones ha comprado un magnífico globo. Lo dirigirá Francos Rodriguez que emprenderá el jueves su primer vuelo.»

—Escolta: Vols dir-me què és l'esperanto?

—No ho saps? Es l'idioma universal.

—I on es parla?

—En lloc.

—Senyora, una gràcia de caritat de cinquanta cèntims per que pugui reunir-me amb la meva família.

—Tingui. I on la té la seva família?

—Allà, al cine.

Imp. J. Jovés, Pi i Margall 20—La Bisbal

Passat per la censura

**BRONQUITIS
PULMONS
LARINGE**

Els tindreu sempre
forts i sans prenent

**Pastilles
Juanola**

De plantes balsàmiques
No contenen narcòtic
Són inofensives
De molta eficàcia i econòmiques

De venda en totes les farmàcies

Banco Urquijo Catalán

DOMICILIO SOCIAL : PELAYO, 42 = BARCELONA
Apartado 845 = Teléfono 16460

Dirección telegráfica y telefónica: CATURQUIJO. Almacenes en la Barceloneta

Operaciones bancarias de todas clases

AGENCIAS Y DELEGACIONES: Bañolas, La Bisbal, Calella,
Gerona, Manresa, Mataró, Palamós, Reus, San Feliu de Guixols,
Sitges, Torelló, Vich y Vilanova y Geltrú.

CORRESPONSAL DEL BANCO DE ESPAÑA en Arenys de
Mar, Bañolas, La Bisbal, Mataró y Vilanova y Geltrú.

FARMACIA

RELAT DE SALVADOR

Pi i Margall, núm. 14

CALONGE

Llibreria Pere Clara

CENTRE DE SUBSCRIPCIONS

Plaça República

CALONGE

H. Vilaseca de Casademont

Merceria i Novetats

P. República

CALONGE

J. BARCELÓ-F.^{ca} d'aglomerats-CALONGE

**CONFITERIA
QUEVIURES**

LL. ISERN

A. Guimerà, 4

CALONGE